

A KÉSZ DECEMBERI ÖSSZEJÖVETELÉRŐL

A Keresztény Értelmiségiek Szövetsége Józsefvárosi Csoportja decemberi, karácsonyi összejövételén **december 12-én**, a korábbi évekhez hasonlóan a vezetőség beszámolt az elmúlt év tevékenységéről, utána pénzügyi beszámoló következett, majd a vezetőség javaslatot tett a következő év programjaira.

A havi előadásokra javasolt témák az emlékévekhez - Reformáció, Szent László és Arany János - kapcsolódnak.

Ezen kívül tervezünk zárandoklatot május 6-dikára Kalocsára, júniusban egy Szent László emlékhelyre, színház és múzeum látogatást és egy kirándulást (Miskolc, Diósgyőr, Kassa).

A beszámoló és a 2017. évi program megbeszélése után karácsonyi ünnepet tartottunk ajándékokkal, ünnepi gondolatokkal és finom enni- és innivalókkal. Szeretettel: *Vermes Ágota*

KARÁCSONYI MEGLEPETÉS

December 19-én (h) 186-tól tartottuk az ünnepi képviselőtestületi ülést a Nemadomfél kávézóban. A vacsora után egyetlen napirendi pontja volt az estének, ez pedig a munkatársak dicsérete. Hála Istennek, hogy békességben, szeretetben közösségi élménnyé lett az este, amelyre lesz lehetőség visszaemlékezni.

Ennek örömeiben tértem nyugovóra, de még az esti híreket meghallgattam. S ekkor ért a hideg zuhany!

Berlinben 12 halott, 40 sebesült a karácsonyi vásáron, mert valaki örült bele rohant a tömegbe egy teherautóval. Ankarában egy másik terrorista az orosz nagykövetet lőtte le egy kiállításon mondott beszéde közben. Zürichben egy muszlim kultúrközpontban három halott, mert valaki pisztolyt rántott.

Mi ez? Mi történik? S nem beszélve még arról is, hogy a magyarországi buszbaleset negyedik áldozata hunyt el.

Amikor a berlini híreket meghallottam, bennem is hirtelen harag lett úrrá. Itt a karácsony, és emberek sokasága gyászban, és félelemben élnek meg napjait.

Másnap rorátéra menet a reggelről merengtem, amikor jött a nagy magyar valóság, leégett a templom előtti Betlehem.

Abban a pillanatban rájöttem, hogy a Gonosz le akarja foglalni a szívemet a haraggal, a gyűlölettel. A misében az elkövetőkért imádkoztunk, és azért hogy valóban béke legyen a világban.

Erőfeszítést kell tennünk, hogy a béke úrrá legyen a szívünkben. Különben elszáll, mint egy gerle. Erőfeszítést az imában, a lemondásban, a szeretetet cselekedetben. Mert az erőszakosoké a mennyek országa! Nehogy elvegyék... *MA*

ERŐSZAKMENTESSÉG

Ferenc pápa Béke-Világnapra írt immár negyedik üzenetének a témája ezúttal az erőszakmentesség.

Az erőszak és a béke a gyökerekben két ellentétes módja a társadalom építésének. Az erőszak tűzfészkeinek a megsokszorozódását és negatív társadalmi következményeit a Szentatya a „darabokban folyó harmadik világháború” összefüggésében értelmezi. A béke ellenben pozitív társadalmi következményekkel jár és igazi fejlődés megvalósulását teszi lehetővé. Éppen ezért a legtágasabb terjedelemben kell mozognunk a béke útjának a tárgyalásain, még ott is, ahol az utak gyötrelmesek és szinte járhatatlanok. Ilyen módon a „nem erőszakosság” tágasabb és új értelmet nyerhet: nemcsak vágyakozás, ihlet, valamint az erőszak, az akadályok, a romboló készletések morális elutasítása, hanem valószínű, a reményre nyitott politikai módszer is. Ugyanis egy olyan politikai módszerről van szó, mely a jog primátusán alapul. Ha minden emberi lény joga és egyenlő méltósága megőrzését nyer, kirekesztés és megkülönböztetés nélkül, akkor következésképpen a „nem erőszak” politikai módszerként

értve valódi utat építhet, hogy legyőzzük a fegyveres konfliktusokat. Ebben a távlatban fontos, hogy mindinkább felismerjük nem annyira az erő jogát, hanem a jog erejét.

A pápa ezzel az úttal szeretne jelezni egy további lépést, a reménység útját, mely alkalmazható a jelen történelmi körülmények között: a szembenállások megoldásait elérni tárgyalásokon keresztül, elkerülve, hogy azok fegyveres konfliktusokká fájuljanak. E távlat mögött áll a kultúra és a népek önazonossága iránti tisztelet, vagyis annak a nézetnek a felülmúlása, hogy az egyik rész erkölcsileg magasabb rendű a másiknál. Ugyanakkor ez nem jelenti azt, hogy az egyik nemzet közömbös lehet egy másik tragédiájával szemben. A világméretű fegyverkereskedelem olyan nagy mértékű, hogy általában alulértékelik. Az illegális fegyverkereskedelem pedig nem egy konfliktust támogat és tart fenn a világban. Az erőszakmentességnek, mint politikai stílusnak lehet és kell is sokat tennie ennek a meggátolásában.

A Béke Világnapját VI. Pál pápa teremtette meg 1968-ban és minden év január elsején tartják. A pápa békevilágnapi üzenetét a világ minden kormányhivatalába elküldik, mint a Szentszék diplomáciai vonalának a jelét az elkövetkező évrre. (v1)

HOGYAN ÜNNEPELTE ERDŐ PÉTER BÍBOROS GYEREKKÉNT A KARÁCSONYT?

Gyermekkoráról, családról, hivatásról kérdezte Erdő Pétert a „Kávéházi esték Tóni atyával” programsorozat estjén december 21-én Michels Antal józsefvárosi plébános a Nem Adom Fel Café & Bárban. A személyes hangvételű beszélgetés során a bíboros arról is szólt, hogyan álljunk helyt ma.

Erdő Péter bíboros gyermekkorra helyszínére, a Józsefvárosba tért vissza a karácsonyra hangoló beszélgetés alkalmával. A résztvevők betekintheztek Erdő Péter mindennapjaiba, amihez a kulisszát az ötvenes, hatvanas és hetvenes évek adták. Egy olyan ember beszélt pályájáról, aki egy nehéz korban örülni tudott az élet adta kis dolgoknak, aki felismerte a fejlődését segítő tanárokat, papokat, és eltökélten követte életpéldájukat.

A család élete a nyolcadik kerületből, a József körútról indult, Erdő Péter és részben testvérei is itt születtek, ezen a környéken jártak általános iskolába és gimnáziumba is. Erdő Péter később, már papként is szívesen járt vissza a Tömő utcába, Futó Károly atyához. Szülei „markáns vallásossága”, a meggyőződésért hátrányokat is vállaló életpéldájuk határozta meg gyermekkorát. Sem jogász végzettségű édesapja, sem tanár édesanyja nem gyakorolhatta hivatását. „Ezt látva megértettem, hogy a hit valami nagyon fontos dolog” – idézte fel Erdő Péter.

A vallással ismerkedő fiú a környezetében is azt láthatta, sokan vannak, akiknek ugyancsak fontos az, amit szülei életében megtapasztalt. „Az ötvenes éveket éltük, de vasárnaponként az emberek nem fértek be a templomba” – mondta. A kisgyerekkortól gyakorolt ministrálás is meghatározó volt számára. „Az ragadt meg, hogy ott, az oltár körül szent dolog történik, olyasmí, ami a hétköznapi életnél nagyobb, fontosabb” – emlékezett vissza. „Jó papok foglalkoztak velünk. Engedtek játszani, de azt is átadták, mi történik a szentmisében, megtanultuk az alapvető imádságokat és a kiskatekizmusból az adott korosztály számára szükséges ismereteket, miközben hangulatot is teremtettek.”

De a gyerekeknek – Erdő Péternek, két fiú- és három leánytestvérének – édesapjuk is tartott katekézist. A vasárnapi szentmise után ebédig ismerkedtek Hamvas Endre hittankönyvei alapján a katolikus hit igazságaival, és édesapjuk kötelező olvasmányokat – köztük Iosephus Flavius zsidó háborúról szóló művét – is kijelölt számukra. Ugyancsak erősítette a hitbe és templomba való bevezetést, hogy szülei vallásossága nem volt elszigetelt, nem „magánzóként” gyakorolták hitüket, hanem egy családközösséghez kapcsolódtak, amelyet Mihalik Imre atya szervezett.

A hit mellett a kulturális igényesség is végigkísérte Erdő Péter gyermekkorát. Édesapja sokat mesélt gyerekeinek, szívesen ta-

nítgatta őket, kvartettkártyát készített nekik, mellyel irodalmi, művészeti ismereteiket szélesíthették.

Erdő Péter elmondta, már gyermekként érezte a papságra való hívást, és gyóntatója vezetésével mély és fegyelmezett vallásgyakorlatot alakított ki. Rendszeresen kapott lelkiismereti könyveket, egyre komolyabbakat olvasott. „Így a lét egy különleges dimenziója nyílt meg előttem” – vallotta. Emellett naponta elmélkedett a Szentírás alapján, és törekedett arra, hogy ez az imádságos elmélkedés jó elhatározáshoz vezessen. Mindezt a napi szentáldozás erősítette meg.

Meghitt élményként őrzi a családi karácsonyok emlékét, melyek minden évben ugyanazon „szertartás” szerint folytak. Az adventi készületet édesanyja vezette, hol kising, hol szőnyeg készült a gyermek Jézusnak az elvégzett jó cselekedetek alapján, és az „imához, gyertyagyújtáshoz mindig kapcsolódott valami ízes-zamatos esemény”. A szenteste családi ünnepét a nagyapával tett hosszú séta előzte meg, az út alatt vásárolt patogatott kukoricával, míg otthon az „angyal meghozta a fát”. A családfő a Mennyből az angyal hangjaira gyűjtötte meg a gyertyákat, majd felolvasták az evangéliumból a születéstörténetet. Ezt édesapja imája követte, melyben köszönetet mondott az eltelt évért, bocsánatot kért az elkövetett bántásokért, és Isten segítségéért imádkozott a jövő évre előtekintve.

Erdő Péter gimnáziumba saját választása alapján a piaristákhoz járt, és negyedikben a felvételi jelentkezését már az esztergomi szemináriumba adta be. „Feltettem magamnak a kérdést, legyen-e piarista. Vonzott, hogy a piaristák papként is jók, és tanárként beleviszik munkájukba azt, ami a lényeg. De én direktben szerettem volna foglalkozni a titokzatos lényeggel. Lelkipásztor szerettem volna lenni” – indokolta, miért nem a piarista rend felé indult el.

Így kezdte meg a szemináriumot, ahonnan először katonának vitték fél évre, majd a Központi Papnevelő Intézetben tanult tovább. A bíboros tanáira visszaemlékezve méltatta azt a kiváló alapot, amit tőlük kapott. „Mind a gimnázium, mind a szeminárium a szellemi, lelki gazdagodás éveit jelentette.” Az életút bemutatása a pappá szentelés felidézésével zárult.

Tóni atya végül arra kérte Erdő Péter bíborost, fogalmazza meg, mire kell leginkább odafigyelnie az embernek, ha helyt akar állni a mai világban.

„Elsősorban oda kell figyelni” – utalt a főpásztor a mai ember szétszórta, ingerekben, lehetőségekben elvesző életére. „Elfáradunk, mielőtt feltennénk az élet lényeges kérdéseit” – vélekedett. Az Istennel való kapcsolat azzal kezdődik, hogy rá figyelünk, akkor beszédessé válnak sokszor a körülmények is – mutatott rá a bíboros. „Aki ebben az odahallgató figyelemben él, azt tapasztalja, hogy a lét, a világ nagyon személyes, hogy Istennel lehet kommunikálni, lehet kérni tőle. De nem lehet mellesleg, úgy, hogy ezer dologgal foglalkozom, és Ő az ezeregyedik. Ő az első. »Aki hozzám kiált, azt meghallgatom«, nem elég csak mormogni, kiáltani kell. Az embernek össze kell szednie magát arra a pillanatra, amikor keresi a kommunikációt.”

Michels Antal – Tóni atya – szeptembertől havonta egy-egy fontos közéleti, egyházi személyiséget hív meg beszélgetni, akinek élete, munkássága, szaktudása példa lehet mindenki számára. Szeptemberben Dragonits Márta, az Ars Sacra Fesztivál szervezője, októberben Vecsei Miklós, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alelnöke, novemberben pedig Csaba László közgazdász volt a vendége a fogyatékkal élő fiatalok által működtetett Nem Adom Fel kávézóban. *Trauttwein Éva/Magyar Kurír*